

ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΛΛΟΝ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Τιμή φύλλου Δρχ. 300

ΤΕΥΧΟΣ 4ον

Έν Ίωαννίνους τῇ 6 Ἀπριλίου 1946

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΚΛΕΚΤΟΥΣ

Ἡ σημερινή μέρα εἶναι πέντε χρόνια ὕστερα ἀπὸ τὴ δολοφονική ἐπίθεση τῶν σιδηρόφραχτων καὶ πανίσχυρων Οὐνῶν. Σήμερα παίρνει σιὰ χέρια σας τὴς τύχες τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Τὴν 6ῃ Ἀπριλίου τοῦ 1941 τὸ Ἑλληνικὸ Ἔθνος, ἐνῶ συνέχιζε τὴν ἱστορία του, χαρίζοντάς τὴν πρὸ ἀνεπάντευτη ἐκπλήξη στὸ ἀπ᾽ρανιο στρατόπεδο τῶν σκλάβων τῆς Εὐρώπης, ἐνῶ εἶχε γίνῃ καὶ πάλι τὸ μοναδικὸ ἐργαστήριο πού φιλοτεχνῶνται οἱ νίκες τοῦ παγκοσμίου ἐναντίον τῆς κτηνώδους δυνάμεις τῆς βίας καὶ τῆς ἀδικίας.. δέχτηκε στὴ πλάτη τὰ σκληρὰ κτυπήματα τοῦ ἀρχιδολοφόνου Χίτλερ, πού τὸν σιγοντάρizαν καὶ τὸν χειροκροτοῦσαν, χαιρεκακοῦντες μερικοὶ ὁψιμοὶ ἐχθροὶ του.

Ἡ τίμια Ἑλληνικὴ φυλὴ ἔδειξε ἄλλη μιὰ φορά τὴν πίστη της. Ἐγινε ὀλοκαύτωμα στὸ βωμὸ τῆς λευτεριάς ὅλου τοῦ κόσμου.

Ὁ πανίσχυρος κατακτητὴς καὶ τὰ αἰσχρὰ τοιράκια του, παρβίασαν τὸ σπῖτι μας καὶ δὲν ἄφησαν λίθο ἐπὶ λίθου... Ὅλα τὰ παρέδωσαν εἰς τὴν ὀλοκληρωτικὴ καταστροφὴ μὲ κάθε μέσον... Ὁ ὕλικός πολιτισμός μας ὑπέστη ἐκμηδένιση... Χιλιάδες ἀδελφία μας ὠδηγήθηκαν στὴν σφαγὴ καὶ σιὰ στρατόπεδα τοῦ θανάτου...

Κι' ὅμως ἡ ἀδάμαστη καὶ μαρτυρικὴ γεννιά μας βρῆκε τρόπο νὰ ξεσηκωθῇ καὶ νὰ πλῆξῃ σκληρὰ τὴν ἀνομιή βία. Τὴν πρώτη θέση στὸ ξεσηκωμὰ εἶχε ὡς τὸ τέλος ἡ νέα γεννιά...

Μὲ τὸ δῶξιμο τοῦ κατακτητῆ μιὰ θύελλα ξέσπασε... Οἱ πυρλὴ μένοι πράχτορες τοῦ πανσλαυϊκοῦ ἱμπεριαλισμοῦ ματοκύλισαν τὸν τόπο... Ὁ λαὸς ὅμως βρῆκε

τρόπο νὰ τοὺς βάλῃ σὴ θέση τους.

Τώρα.. Τώρα στὴν πατρίδα μας γίνηκαν ἐκλογές, κι' ὅλοι οἱ πραγματικοὶ Ἕλληνες εἶπαν τὴ γνώμη τους γιὰ τὸ ποῖοι πρέπει νὰ μᾶς διοικήσουν. Πολὺ σωστὸ εἶναι τὸ ὅτι δὲν εἶχαν γνώμη οἱ ἐσωτερικοὶ ἐχθροὶ τῆς Ἑλλάδος... Εἶναι τὸ λιγώτερο

ἔχουν τὰ προσόντα πού ἐγγυῶνται γόνιμὴ δράσι...

Σεῖς οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ Ἑπειρωτικοῦ λαοῦ ἀσφαλῶς ξέρετε τί ἔχετε νὰ κάμετε. Ἀλλὰ θὰ σᾶς τὸ ποῦμε καὶ μεῖς μὲ λίγα λόγια ἀπλά.

Νὰ σφουγγαρίσετε τὸ σπῖτι πού εἶναι γεμάτο αἷμα.

ΑΠΟ ΔΩ ΠΕΡΑΣΑΝ ΟΙ ΟΥΝΝΟΙ..

ΑΠ' ΤΙΣ ΘΥΣΙΕΣ ΜΑΣ ΓΙΑ ΟΤΙ ΠΙΣΤΕΥΟΥΜΕ...

(Συλ. τοῦ συνεργ. κ. ΧΑΡΗ ΜΕΣΗ)

πού τοὺς χρειάζονταν.

Στὴς 6 Ἀπριλίου τοῦ 1946 ἀρνί-
ζει πέρα γιὰ πέρα μιὰ καινούργια
ζωή...

Ἡ Ἑπειρος ἔδωσε τὴν πλεονεχία
στοὺς ἐκπρόσωπους τῆς Ἑθνικῆς
ἀντίστασης ἀλλὰ πρόσθεσε κι' ἄλλους
ποὺ κατὰ τὴν γνώμη τοῦ Ἑπειρωτικοῦ λαοῦ

Νὰ ἀνοικοδομηθεῖ δὸς μέρος
ἔχει γκρεμισθῇ ἀπὸ ξένους καὶ
δικούς. Νὰ περιθάψετε τὰ ἀδελφία
σας, δὸς ἐπληξαν οἱ κατακτη-
τὴς κι' δὸς ἐγίναν θύματα
ἀδεσφοκτόνων... Νὰ δώσετε τὸ
χέρι σας σι' ὁπορφανισμένα
παιδιά τῆς μάνας σας... Νὰ
Συνέχεια εἰς τὴν 5ην σελίδα)

"ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΛΛΟΝ"

Υπεύθυνος: Γ. ΣΙΩΜΑΛΑΣ

Επιστολαί και ἐμβάσματα στο Πρα-
κτορείον Ἐφημερίδων «ΤΣΟΥΡΝΟΥ»

ΤΟ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ ΜΑΣ

ΑΠΟΧΗ

Μιά λεξούλα θαμμένη μέσα στην ἀ-
περαντοσύνη του Ἑλληνικοῦ λεξιλο-
γίου ἔρχεται σὲν ἐπιφάνεια.

Τὴ βοήσαν ὁ Ζαχαριάδης καὶ ἡ πα-
ρέα του καὶ τὴν υἱοθετήσαν παρ' ὅλον
ὅτι δὲν ἔχει σὴ γλῶσσα τοῦ «λαοῦ»
ἀλλὰ ἐρχεται ἀπ' τὴν παλιὰ ἐποχὴ
τῆς καθαρεύουσας πού τόσο αὐτὸς καὶ
ὁ «λαός» του τὴ μισοῦν...

Ὅπως δὲ τότε ἔγινε ἐξαίρεση γιὰ τὴ
λέξη αὐτή, πού ἀπόδειξε κατὰ παρα-
πάνω ἀπὸ μιὰ ἀπλή συμπάθειά τους,
ἓνα σφοδρότατο ἔρωτα... γι' αὐτή.

— Ἀποχὴ!.. Βροντοφώνησε στὸ «λαό»
ὁ Ζαχαριάδης, κι' ἡ «καθοδήγηση» μ'
ὅλα τὰ μέσα τὴν μεταφέρει σ' ὅλη
τὴν Ἑλλάδα.

Ἡ ταπεινὴ λέξη ἔγινε μὲ μιὰς διὰ-
σημη... Ἀν καὶ κόρη τῆς καθαρεύου-
σας συγκίνησε ἐν τούτοις τὸ «λαός»...

Τὸ τί ἔγινε ὕστερα εἶναι γνωστὸ σ'
ὅλους.

Τὴν ἐξύμνησαν τοῖχοι καὶ τυπογρα-
φεῖα πού κυριολεκτικὰ τὰ ἀναστάτωσε.
Τὸ ὄνομα τῆς τὸ πεικόνισαν μεγάλα
πύρινα γράμματα. Γιὰ πρώτη ἱερώς φο-
ρὰ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού γεννήθηκε εἶδε
τόση δόξα, τόσο μεγαλεῖο!..

Πιστοποιήσαν οἱ... λαογένητοι... ὅτι
τὸ Ἑλληνικὸ λεξιλόγιον ἔκρυβε τόσο
καμὸ μιὰ, τόσο μεγάλῃς σημασίας
βόμβα ἀτόμου, πού τὴ δυνάμει τῆς θά
τὴ ζήλευε κι' ἐκείνη πού κατέστρεψε
τὴν Χιρσοῖμα!..

— Καὶ τώρα ἄς ἀνοίξουν τὶς κάλπες
γιὰ νὰ δεχτοῦν ψήφους. Νόμιζε ὁ Μπέ-
βιν πὼς θὰ μπορούσε αἰώνια νὰ μᾶς
τραβᾷ ἀπὸ τὴν μύτη... λέει σὲ ὅφως χα-
ριτωμένο ἐπὶ «συναγωνιστῆς» μέσα
σ' ἓνα Κουρεῖο.

— Ἀφοῦ τὰ 90 οἱ τοῦ λαοῦ δὴλω-
σαν «Ἀποχὴ», πὼς μπορούν νὰ γίνουν
ἐκλογές; «Ποιοὶ θὰ ψηφίσουν;!» συμ-
πληρώνει ἄλλος.

Ἐγινε τόσος ντόρος πού ὅλος ὁ κό-
σμος ἔστρεψε μὲ ἀγωνία τὰ μάτια του
στὴν Ἑλλάδα. Τὸ «νέο ὄπλο» κατα-
στράφηκε ὅλους. Τῆς σκληρῆς μοίρας ὁ-
μως τὰ γραμμένα κανεὶς ποτὲ δὲν ἄλ-
λαξε.

Τὴν μέρα τῶν ἐκλογῶν μεθυσμένη
ἀπὸ τὸ μεγαλεῖο τῆς ἡ Ἀποχὴ πλησιάζει
μιὰ παλιὰ τῆς γνωριμία τὴν Κάλπη
πού κι' αὐτὴ εἶναι τὸ θέμα συζητή-
σεως ὅλων αὐτῆς τῆς ἡμέρας.

— Ἀποχὴ... διαμαρτυρεῖται ὁ «λαός».
Ὁ Ζαχαριάδης δὲν εἶναι ἐδῶ δυστυ-
χῶς. Ἐφυγε χωρὶς νὰ δῇ τὴν ἀποτε-
λεσματικότητα τῆς... Ἀποχῆς...

— Ἀποχὴ... φωνάζει μ' ἀπελπισία ἡ
παρέα τῶν «λαοθρησμένων» μὲ τοὺς
Χοντροὺς σβέρχους...

Τὸ μοιραῖο ὅμως ἔγινε!... Κι' ὅταν
αὐτοὶ πού κόμπαζαν πῶς εἶχαν τὰ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ

Η ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ

Ἄς ἐξετάσουμε τὴ ζωὴ μιᾶς νοικο-
κυρᾶς. Αὐτὴ ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ
ἐκτελεῖ ἐργασίες πάσης φύσεως, οἱ ὁ-
ποῖες ἀπαιτοῦν γνώσεις διαφόρων κατῆ-
γοριῶν, ἀπαιτοῦν, τὴν χρῆσιν ποικί-
λων ἐργαλείων τὴν χρησιμοποίησιν τῶν
σωματικῶν καὶ πνευματικῶν δυνάμεων
τῆς, καὶ ἰδιαίτερα ψυχικὰ χαρίσματα.

Ἡ νοικοκυρὰ κατὰ τὴν διάρκειαν
τῆς ἡμέρας σκουλίζει, ξεσκονίζει, γυα-
λίζει, πλένει, σιδερώνει, ράβει, μαγει-
ρεῖ, πλέκει, περιποιεῖται τὰ παιδιὰ,
φρονίζει, διαβάζει, δίδει διαταγὰς, ἐπι-
βλέπει.

Μερικὲς ἀπὸ τὶς ἐνέργειες αὐτῆς εἶ-
ναι κοπιηστικῆς ὥπως ἡ. χ. τὸ πλύνι-
μο τοῦ πατώματος. Ἄλλες εἶναι λεπτῆς
κι' ἀπαιτοῦν μεγάλῃ τεχνικῇ δεξιότητι
ὥπως τὸ ράψιμο καὶ τὸ κέντημα. Ἄλ-
λες εἶναι μονότονες, διότι ἐπανάλαμβά-
νονται πανομοιότυπες κάθε μέρα ὥπως
τὸ πλύνιμο τῶν πιάτων. Τὸ πλύνιμα
ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἀπαιτεῖ, εὐθυκρισία
γιὰ νὰ προσαρμολοῖται εἰς τὰς ἀνάγκας
τῆς οἰκογενείας. Ἡ περιποίησις καὶ ἡ
ἀντροπὴ τῶν παιδιῶν ἀπαιτεῖ γνῶ-
σεις ὑπομονῆς, τρυφερότητας. Ἡ ἐπο-
πτεῖα μιᾶς ἐργασίας πού γίνεται στὸ
σπίτι ἐπιβολή, δικαιοσύνη, αὐτοκυ-
ριαρχία τεχνικῶν μέσων ἀπαιτεῖ τεχνι-
κῆς γνώσεως.

Τὰ χέρια τῆς καυμένης τῆς νοικοκυ-
ρᾶς, ἡ ὁποία ἀσχολεῖται μὲ ὅλες οὐτῆς
τῆς ἐργασίας, πρέπει νὰ βουτιοῦνται ἀ-
πὸ τὴν λιπαρὴ σαπουνάδα τῶν πιά-
των εἰς τὴν ἁλίσβια τῆς μουγάδας, ἀπὸ
τὸ ζεστό νερὸ στὸ κρύο, κι' ἔτσι νὰ
ἀσχολοῦνται καὶ μὲ τὴ λεπτὴ ἐργασία
τοῦ ραψίματος. Ἡ νοικοκυρὰ πρέπει
ἀκόμα νὰ ἔχει γούστο γιὰ νὰ στολίσῃ
καλὰ τὸ σπιτί τῆς καὶ νὰ ντύνῃ ὡραῖα
τὰ παιδιὰ τῆς καὶ τὸν ἑαυτὴ τῆς, καὶ

90 οἱ τοῦ λαοῦ μαζί τους, κύτταξαν
πίσω τους... ἔμειναν μὲ μάτια γουρλω-
μένα ἀπὸ τὴ φρίκη... Ὁ ἀπιστος λαὸς
ἄφησε τὴν πρὸ ὀλίγου φιλενάδα του
Ἀποχὴ καὶ τ' ἄφκισσε μὲ τὴν Κάλπη!..

Καὶ ἡ ἀποχὴ;

Ἐχεῖ μαζί τῆς πιστοὺς ἀκόμα 20 οἱ
περίπου. Ἡ μοιραία ἐμφάνισις τῆς
κάλπης τῆς παίρνει ὅλη τὴ δόξα καὶ
τὸ μεγαλεῖο.

Δὲν ἀπελπίζονται ὅμως οἱ πιστοί.
Τὴν θεωροῦν ἀκόμα παντοδύναμη!..
Καὶ μετὰ τῆς ἐκλογῆς δὲν παύουν νὰ
τὴν ἐξυμνοῦν. Πεδωμένοι τοῦ αἵματος
μας κι' ἀπ' τὸν περασμένο ἀκόμα,
προσδένονται στὸ ἄρμα τοῦ «λαοῦ» τῆς
ἀποχῆς. Τοῦ χάκου ὅμως... Τὸ ποσό
τὸ δὲν ἀνεβαίνει...

Ἡ ἀποχὴ παίρνει τώρα πάλι τὸ
δρόμο ἀπελπισμένη πρὸς τοὺς ἡσυχούς
τόμους τοῦ λεξιλογίου φεύγοντας μα-
κριὰ ἀπὸ τὸ μυριανάθεμα καὶ τὸ
κλάμμα τοῦ κόσμου πού ἀπόμεινε πι-
στός τῆς.

ΓΙΩΡ. ΣΙΩΜ.

τέλος νὰ εἶναι ἑτοιμὴ γιὰ νὰ ἀντιμετω-
πίξῃ ὅς τις οἰκονομικῆς περιπέτειες.

Ἐτοὶ τὸ νοικοκυριὸ παρουσιάζεται
σὰν τὸ πρὸ δύσκολο, τὸ πρὸ περίπλοκο
ἐπάγγελμα πού ὑπάρχει διότι ἀπαιτεῖ
ἀπὸ κείνον καὶ τὸ ἐκτελεῖ, νὰ προσφέρει
ἐξ ὁλοκληροῦ τὸν ἑαυτὸ τῆς. Ἀπαιτεῖ
τὶς πρὸ ἀντιθέτες ἰδιότητες, τὶς πρὸ
ποικίλλες γνώσεις καὶ δεξιότητες.

Τὸ ν' ἀρχίζῃ καὶ νὰ ξαναρχίζῃ ἡ νο-
ικοκυρὰ μιὰ ἀπ' τὶς ἐργασίες τῆς σὲ σύν-
τομα διαστήματα, ὅπως π. χ. τὴν πα-
ρασκευὴν τῶν τριῶν φαγητῶν εἰς τὸ
διάστημα μιᾶς ἡμέρας, καταντᾷ συχνά
νὰ ξανακτῇ τὴν πρωτοβουλίαν τῆς. Το
νὰ ἐκτελεῖ τὶς πολυάριθμες χειρωνακτι-
κῆς ἐργασίες τοῦ νοικοκυριοῦ, καταντᾷ
λόγω τῆς καθημερινῆς ῥουτίνας νὰ μὴν
στάσιμη χωρὶς καμμιὰ ἐξέλιξι.

Ἀντιθέτως ἡ νοικοκυρὰ, ἡ ὁποία ἔ-
χει συναισθησὴ τῆς εὐθύνης τῆς ὡς σύ-
ζυγος καὶ ὡς μητέρα γιὰ τὴν υἱεία καὶ
τὴν εὐτυχία τῶν οἰκείων τῆς, μπορεῖ
νὰ θαυματοργήσῃ εἰς τὰ ζητήματα τῆς
μεθοδικῆς διοικήσεως τοῦ νοικοκυριοῦ.
Ἐτοὶ οἱ οἰκιακῆς ἐργασίες παρουσιάζ-
ουν τρωτά, ἀλλὰ ἔχουν καὶ πλεονεκτή-
ματα. Μποροῦν νὰ ὑποβιβάσουν, ἀλλὰ
καὶ νὰ ἐξωραίσουν μιὰ γυναῖκα.

Ἀπαιτοῦν τὴν πρὸ καταπληκτικὴ
ἀντίθεση. Ἐνα ἀπὸ τὰ πρὸ περίπλοκα
προβλήματα τῆς ἐποχῆς μας, εἶναι ἡ
γωνία τῆς ἀνθρώπινης ἐργασίας, ἡ ὁ-
ποία δύσκολα ἐξιχνιάζεται, διότι δὲν
καθορίζεται οὔτε ἀπὸ τὴν φύσιν οὔτε
ἀπὸ τὸν χρόνον, οὔτε ἀπὸ τὸν χῶρον
οὔτε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Ποιὸς μπο-
ρεῖ νὰ καθορίσῃ πού ἀρχίζει καὶ πού
τελειώνει οἱ οἰκιακῆς ἐργασίες. Ἡ
κατασκευὴ ἐνός φορέματος δὲν θεωρεῖ-
ται οἰκιακὴ ἀσχολία, ἐν τούτοις πολλῆς
γονοικῆς κατασκευάζουν μόνες τῶν τὰ
φορεμάτια τῶν. Ποιὸς μπορεῖ νὰ καθο-
ρίσῃ πού ἀρχίζει καὶ πού τελειώνει ἡ
κατανομή τῶν οἰκιακῶν ἐργασιῶν; Αὐ-
τὴ ἡ νοικοκυρὰ δὲν κάνει ὅλα μόνη τῆς
ἡ ἄλλη δὲν κάνει τίποτα. Μιὰ ἄλλη ἔχει
ὕπνευστον, μιὰ ἄλλη βοηθεῖται ἀπὸ τὰ
παιδιὰ τῆς καὶ τὸν ἄνδρα τῆς, μιὰ ἄλ-
λη χρησιμοποιοῖ ἐξωτερικοὺς βοηθούς,
δίνει τὰ ρούχα νὰ ράβωνται ἐξω, ψω-
νίζει ἔτοιμα φαγητὰ, παίρνει νοσοκομο
σὲ περίπτωσι ἀσθενείας.

Ποιὸς μπορεῖ νὰ καθορίσῃ πότε ὁρ-
χίζει καὶ πότε τελειώνει ἡ ἡμέρα τῆς
νοικοκυρᾶς; Ἡ μιὰ βρίσκεται στὸ πρὸ
18 ὥρες τὴν ἡμέρα, μιὰ ἄλλη νωθρὴ
περνάει ἄσκοπα τὸν καιρὸ τῆς κι' ἀφίνει
τὸ νοικοκυριὸ τῆς σὲ τὴν τύχη τοῦ.

Ἀπὸ ἀόψεως ποιότητος τῆς ἐργα-
σίας τὴν νὰ καθορίσῃ κανεὶς; Σὲ μιὰ
ἀρέσει ἡ μαγειρικὴ καὶ ἐπιτυγχάνει σ'
αὐτὴν, ἐνὸς ἀγιάζει τὸ καθαρίσμα,
Σ' ἄλλη ἀρέσει τὸ ξεσκονίσμα καὶ τα-
κτοποιεῖ ευχαρίστως, ἐνὸς μιὰ ἄλλη δὲν
ἀγαπᾷ παρὰ τὸ ράψιμο καὶ περνᾷ τὸν
περισσότερον καιρὸ μ' αὐτό.

Πῶς νὰ ρυθμισθοῦν ὅλα αὐτὰ τὰ
ζητήματα; Πῶς νὰ ἐκκαθαρίσῃ τὸ πε-
ρίπλοκο αὐτὸ συγκρότημα τῶν γνώσε-
ων, τῶν δεξιοτήτων, τῶν ἀναγκῶν

Η ΝΕΟΛΑΙΑ ΥΠΕΡ ΒΟΜΒΩΝ ΚΑΙ ΕΣΤΙΩΝ

Η ΝΕΟΛΑΙΑ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΩΣ ΕΔΕΕ

Ιστορική ανασκόπησης
υπό ΕΡΜΥΛΙΟΥ

(Συνέχεια)

Κάνοντας σύμβολα τούς τρεις κυρίους αιδούς σκοπούς ή ΕΔΕΕ, προχώρησε για την δράση της.

Τον Φεβρουάριο του 1943 όρκιζεται ή 'Επιτροπή ή όποια θα ελάμβανε την όργανωση στα χέρια της μέσα στην πόλη.

Μέσα σέ μια ατμόσφαιρα γενικήν νεανικό παλμο και 'Εθνική υπεργέννηση, δίδεται ό ασπασμός της α-ελευθέρωσης και ό όρκος «όά διαφυλάξουμε το μυστικό της διαγνώσεως από τον κατακτητή τόν όποιον θα πολεμήσουμε μέ όλα τά μέσα».

Και ένν ήλιόλουστο μεσημέρι κυκλοφορούσε ή έφημερίδα της ΕΔΕΕ.

Είναί άξιον νά περιγραφη κανείς την πρώτη (μετά την όργανωση της 'Επιτροπής, έκδοση της έφημερίδος της ΕΔΕΕ 'Ιωναννίνων τό «ΜΕΛΛΟΝ». Αί ομάδες ήταν

τών τύπων, των διατυπώσεων, εις ένα πεδίο δράσεως αυτό καθ' έαυτό άκαθόριστον, άπεριόριστον:

Τή διασάφηση τού ρόλου της νοικοκυριάς, τή συστηματοποίηση των έργων της, τή έξύμηση τού κοινωνιολογικού της επιπέδου θά την δώση μόνη ή κοινή οίκοκυριακή μόρφωση. Και δέν οίκοκυριακή μόρφωση, αλλά νά γίνη μάθημα άπαραίτητο των Γυμνασίων, των μη και των Δημοτικών σχολείων, των πύδ άπομεμακρυσμένων χωριών. Τό κορίτσι τού χωριού πρέπει νά μορφωθεί οίκοκυριακά κατά τά έτη της σπουδής οίκοκυριακής του εις τό σχολείο, διότι κατόπιν ή πάλη της ζωής λείπει, διότι κατόπιν ή άνεπάρκεια θά τού στερήσουν τό αγαθό αυτό. 'Ετσι μόνο θα αρθρωθ ήν και θά θεωρηθ ήν ζωτικά προβλήματα τού σπαιτού, έτεν νά οίκογενείας και τού πατριού, έτεν νά καταρθώση μέ τή συστηματοποίηση των προσπαθειών του και των δυνάμεών χρήσεως τού χρόνου και των δυνάμεών του ν' άνταπορίνεται καλύτερα στίς άπαιτήσεις της οίκογενείας και της ζωής έν γενει.

Τά κορίτσια πού θάλουν κατά τό διάστημα της σχολικής των ζωής διδασχή και μαθήματα οίκοκυριακής, δέν μπορεί παρά νά γένουν καλές και ήθιμες γυναίκες και ή κοινωνία μέσα στην όποια θα ύπαρχουν τέτοιες γυναίκες, δέν μπορεί παρά νά έχη ύψηλόν επίπεδον ζωής τών πολιτών της.

Α. Σ.

άπό την προηγούμενη ήμέρα είλο ποιημένες από τούς τομάρχες τόν δεινόν κυκλοφορήση ή έφημερίδα μας και έπρεπε ό κάθε ομαδόχης νά έχη συγκεντρωμένα τά μέλη του σιόν τομέα του για νά παραλάβουν από τούς διακομείς συνδέσμους την έφημερίδα των.

Όσα παιδιά είχινε ποιήματα τά έθεσαν στην διάθεση τού Γραφείου Τύπου για την ταχεία έξυλη ρέτησιν των τομέων.

Η άγωνία των μελών ήτο τόσο μεγάλη άλλωστε θά διάβαζιν τά νέα πού τόσο διψούτε νά μιση τότε ή Νεολαία όποι και οι μεγάλοι.

Έπειτα ήταν και τό άλλο και τό ποιά σπουδαιότερο για τά παιδιά. Προ πολλού είχε αρχίση μία ξεκάθαρη πολεμική τού καμυφλαρισμένων τότε κάτω από την μάσκα τού ΕΑΜ Κομμουνιστικού Κόμματος ενάντια της 'Εθνικής Δημοκρατικής Ένώσεως 'Ελληνοπαίδων (ΕΔΕΕ) ότι δήθεν συνεργάζετο μέ τόν κατακτητή εις και ότι: άφού ό Ζέρβος ήτο... Γκεσταπίτης επομένως, και ή ΕΔΕΕ ήτο τό τσιράκι του και ό... χιφιδές του μέσα στην πόλη.

Ήταν τότε πού ό κόσμος, ή κοινωνία διαν άκουγε αυτά τά πράγματα γινόταν έξω φρενών, συχαινόταν την ΕΔΕΕ, τόν Ζέρβα.

Οί γονείς προσπαθούσαν νά μάθουν την πραγματική αλήθεια. Ό λυές έπίσης.

Η προπαγάνδα των κόκκινων πρακτόρων της Μόσχας φώναζε κυριολεκτικά εις βάρος της όργανώσεώς μας. Μα και οι στήθεσις της ένοχής δήθεν καλών μας σέ έργα τού κατακτητή δέν ύστερούσαν σέ ένταση.

Φηλάσαν οέ σημεία νά λένε ότι παιδιά και κορίτσια της ΕΔΕΕ τρώγαν και γλεντούσαν δημοσίως στίς έστιατόρια πού έπιτρέποντο μόνο για τούς αμεσηματικούς Γερμανούς ή 'Ιταλούς.

Μεγαλύτερη άσυνειδησία και πού άδιάντροπη κακοήθεια δέν μπορούσε νά φαντασθή 'Ελληνικό

μυαλό.

Και ένν πρώτα, προτού γνη ή ΕΔΕΕ (εντίπαλος δηλ. όργάνωσις) κατηγορούσαν διάφορα παιδιά και κορίτσια για συνεργασία και φιλία μέ τόν κατακτητή διαν έργοτερο ένα παράρτημα τού «ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ» άπεκάλυψε την αλήθεια και μάλιστα μέ συγκεκριμένα στοιχεία και όνόματα, ότι τά κατηγορηθέντι τότε παιδιά ή κορίτσια είναι στην ΕΠΟΝ.

Τα άεφορα ύπαρξούφυλλα των Κομμουνιστών προσπαθούσαν μέ μασημένα λογία νά καλύψουν την νεροπή του και νά δικαιολογηθύν μέ τοτικά έπιχειρήματα.

Γι αυτόν τόν λόγο και για νά μάθη ό κόσμος όλος την αλήθεια ή ήγερση της ΕΔΕΕ έπρεπε νά εκδόση ένα έντυπο πού θα καθοδηγούσε και θά διαφώτιζε την 'Εθνική Νεολαία και την κοινή γνώμη σέ όλα τά ζητήματα. Και για τόν λόγο αυτό έκείνη την ήμέρα τά παιδιά περιμέναν μέ μεγάλη ά νυπομονησία νά διαβάσουν την πολυγραφημένη 'Εφημερίδα τους..

Μέ άπόλυτη τάξη και άκρίβεια στίς οδηγίες των άρχηγών τους τά ήρωικά 'Ελληνόπουλα της ΕΔΕΕ καίον από την μύτη των κατακτητών μοιραστήκανε τίς έφημερίδες των.

Συγχρόνως ειδικά συνεργεία γέμιζαν τό βράδυ τά σπίτια μέ την έφημερίδα μας ένν άλλα τούς τοίχους μέ 'Εθνικά συνθήματα.

Η δουλειά γινόταν πολύ όργα νωμένα.

Δύο παιδιά μιας ομάδος έπ αναν τις δύο άφες τού άσπρου για τό ένδελικό προδούσις ή έστιας "Αλλά δύο, τό ένα στίς όδες και άλλο στίς άριστερό πλευρό τού δρόμου έφρχιναν τίς έφημερίδες κάτω από τίς πόρτες των σπιτιών ή καταστημάτων.

Την άλλη μέρα πρωί, πρωί ό νοικοκύρης ή τέλος πάντων όποιος άλλος ξεκινούσε για την δουλειά του έβρισκε την έφημερίδα της ΕΔΕΕ, και διάβαζε τά νέα τού πολέμου, μάθαινε την πραγματική αλήθεια για τίς φητικές συκοφαν

ΡΟΥΠΕΛ

...Και μέσα από τὸ θύλακο τοῦ προσγειωμένου μεταγωγικοῦ ἀεροπλάνου ὁ τραυματίας συνέχισε τὴ διήγησή του: «Φίλε μου, τὸ τραῖνι διάσχιζε τὴν ὠμορφη Μακεδονικο πεδιάδα, ἀφήνοντας πίσω του μὲ κρὰ καὶ ἡσυχία χωριά, πὺν τὰ σπιτάκια τους ἀστραφταν σὰν μαργαριτάρια στον προῖνὸ ἀπριλιάτικο ἥλιο.

Πέρα, ὅσο διάκριναν τὰ μάτια μᾶς τὸ Λευὸ Πύργο πὺν χάνονταν μέσα στὴν ἀπαλή δριχλή τοῦ Θεσσαλικοῦ καὶ μπροστά μας ἄπλωνόταν πᾶ ὁλοπράσινα βουνά· λάκια μὲ τὰ ἰσκιωμένα ριζὰ καὶ τίς ἀφρονες φτέρες, τους. Ὁ πρωῖνὸς ἥλιος ἔκανε φιλιτισένια τὰ δαντελωτά ποταμάκια, πὺν κατέβαιναν ἡσυχία ἀνάμεσα ἀπὸ βαθίσκια πλατάνια, ὡς τίς ὄχθες τοῦ Ἀξιού...

Διαγράφοντας ἓνα μεγάλο τίξο φτάσαμε σὲ λίγο σὲ μὲ μικρὸ σταθμὸ ὅπου ἀφήσαμε τὸ τραῖνι, γιὰ νὰ συνεχίσουμε τὸ ταξίδι μας ὡς τὰ σύνορα πεζοί.

Περπατούσαμε ὥρες μέσα σὲ μιὰ δασωμένη πλαγιά, καὶ δειλινιάζοντας φτάσαμε σὲ μιὰ γυμνὴ κο-

τίες τῶν κομμουνιστῶν οἱ ὁποῖοι ἐλύσσαζαν κυριολεκτικά.

Σὺν δεμένα σκυλιὰ γαύγιζαν καὶ ἀπαλούσαν τὸ σύμπαν.

Ἡ ΕΠΟΝ τους δεχότανε τοὺς πρώτους κεραυνοὺς τῆς ΕΛΕΕ.

Οἱ προκηρῶντες γέμιζαν τὰ σπία τοῦ λαοῦ παροτρύνοντας τοὺς Ἕλληνας γονεῖς νὰ σκεφθοῦν τὰ παιδιὰ τους προτιῦν τὰ δοθὲν νὰ γίνονται...τοῖράκια τῆς Γ' Διεθνούς.

Ἐπανάσταση μέσα στοὺς κόλπους τῆς ΕΠΟΝ, διάσπαση τῶν δυνάμεων της, ἀπαγοήτευση τῶν στελεχῶν της.

Ἡ ΕΛΕΕ ἐθροιάμβευε. Ἀνάστατος ἡ κοινωνία τῶν Ἰωαννίνων ἀπὸ τίς ἀποκαλύψεις...

Σὲ μιὰ ἐγκύκλιό της πὺν βγάζει τὸ «Σ. Περ. Γιαννίνων» τῆς ΕΠΟΝ ἀπαγορεύει στὰ μέλη της νὰ πιάσουν στὰ χέρια τους τίς ἐκδόσεις τῆς ΕΛΕΕ μὲ ποινὴν ἀπομακρύνσεως καὶ σκληρῆς τιμωρίας (ποῖος ἔξερε τί λογῆς)...μεταπολεμικῶς....

(Στὸ ἐπόμενο ἢ συνέχεια)

ρυφή, καὶ ἀντιγρύσαμε ἀπ' ἐκεῖ τὰ προῖτα ὄχρὰ.

—Τὸ Ροῦπελ! Εἶναι τὸ Ροῦπελ!

Μὲ τὴ ληχτάρα στὴν ψυχὴ καὶ τὴν ἀνυπομονησία καθρεφτισμένη στὰ πρόσωπά μας, τρέξαμε τότε ὅλοι πρὸς τὰ ἐκεῖ. Δὲν νοιώθαμε πᾶ ἂν εἶχαμε γυλιούς στὴν πλάτη καὶ τὸ φουτίο μας γινόταν ἀνάλαφρο σαν πούπουλο, ἐνὺν ὁ γδοῦπος τῶν ἀρβυλῶν μας, ἔσμιγε μὲ τὸν κρότο πὺν ἔκαναν κροβάνες καὶ ζωσμένα σπαθιά στὴ μέση μας.

Τώρα πατούσαμε στὸ ὄχρὸ. Οἱ ἀκρίτες συνάδελφοι μᾶς ὑποδέχτηκαν μὲ δάκρυα χιρᾶς καὶ ἀφοῦ φιληθήκαμε, μίληκαμε νὰ θαυμάσουμε τὴν τέλεια ὀχύρωσή μας. Ἐνας λοχίας μᾶς εἶπε: «Σὰν τοὺς βαστάη ἄς πλησιάσουν οἱ Βούλγαροι καὶ ὅποιος ἄλλος θέλει! Τὸ Ροῦπελ ἔχει τὴ δουλειὰ του!».

Ἐπειτα βγήκαμε ἀπὸ τὸ ὄχυρό καὶ ἀφοῦ ἐσπινώσαμε σιτὴ σκιά ἐνὺν πύκτου, ἀρχίσαμε ἓνα ἐμβατήρι μὲ συνοδεία τῆ φουσαρμόνικα τοῦ λοχία.

Σὲ λίγο ὁ ἥλιος βασίλευε. Τὰ μάτια ὅλων μᾶς ἀτένιζαν τὸ βαμμένο στὸ αἶμα θυμικὸ οὐρανὸ, καὶ ἡ σκέψη μας πετοῦσε πρὸς τὰ ἐκεῖ, πὺν ἔ-ας γιγάντιος ἀγῶνας εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ περασμένου Ὀκτωβρίου... Ἐνας κόθος ἔφλεγε τὰ στήθη μας καὶ μιὰ λαχτάρα:—Ν' ἀξιωθοῦμε καὶ ἐμεῖς γρήγορα νὰ μοιάσουμε τοὺς σταυρωμένους τῆς Πίνδου καὶ τῆς Μόροβας καὶ ν' ἀραδιάσουμε καινούργιες νίκες καὶ σὲ τοῦτα τὰ σύνορα τῆς Ἑλλάδας μας. Καὶ μὲ αὐτὸ τὸν πόθο μᾶς πῆρε ὁ ὕπνος τὸ Σάββατόβραδο ἐκεῖνο.

Ξυπνήσαμε ἀπ' τὸ κινονίδι καὶ τὰ σαλπίσματα. Οἱ Γερμανοὶ καὶ οἱ Βούλγαροι μᾶς εἶχαν ἐπιτεθῇ. Ἐπάνω μας τὰ «Στούκας»—μαῦροι σταυροὶ ἀπελπισίας, χαλύβδινα ποντὰ θανάτου—ἔσχιζαν τὸν προῖνὸ κυριακάτικο οὐρανὸ, σπέρνοντας τὸ θάνατο... Ὅταν γύρισαν τὰ μάτια μου πρὸς τὴ γῆ, ὅλη ἡ χώρα μου φάνηκε ἔρημη γιὰ μιὰ στιγμή ἀκατοίκητη, σκυθρωπὴ καὶ ἐμείνα ἀρχετὴ ὥρα, πιεσμένος ἀπὸ τὸ παράπονο τῶν ἀδυνάτων.—Γιατί, Σὲ

τὶ τοὺς φταίξιμε, λοιπόν; Ἐμεῖς, ἔ-ας μὲρὸ ἔθνος τραυματισμένο;—Θεὲ μου!...

Πέσαμε ὅλοι μπρούμυτα καὶ ἄδράξαμε τὰ μυδραλλιοβόλα δάκρυα κύλισαν ἀπ' τὰ μάτια μας καὶ ἀσυναίσθητα φέρομε ὅλοι τὰ χέρια στὴν καρδιά μας. Κάτι ἦτο ἐκεῖ, μέσα στὴν τσέπη ἀπ' τὸ χιτώνιο... Τὸ βγάλαμε... Ἡ εἰκονίτση τῆς Παναγίας! Ἀσπαστήκαμε καὶ τὴν ξαναβίλαμε σιτὴ θέση της... Θάμρος, καὶ διό!...—Προχωρεῖτε!...

Πέντε ὁλόκληρες μέρες καὶ νύχτες μαχόμεστε. Στὴ μάχη ἐπάνω μαθήσαν πολλοὶ συνάδελφοι, μὰ ἐμεῖς κρατούσαμε ἀκόμη. Κι' ἀκόμη βαστούσαμε μὲ λαχτάρα στὰ χέρια μας τὴν τιμὴ, καὶ αὐτὸ μᾶς ἔριανε!

Ξαφνικά, βαρεῖες ἐχθρικές ὀβίδες σφύριξαν ἐπάνω μας. Ἐπειτα μιὰ τρομερὴ ἐκρηξὴ δόνησε τὴ γῆ. Στρέψαμε πίσω μας καὶ εἶδαμε τὸ Ροῦπελ νὰ ἀνατινάσσεται καὶ νὰ χάνεται μέσα στὶς φλόγες.

Καὶ μέσα στὰ συντρίμια τοῦ τάφηκαν τόσοι συνάδελφοι ἀκρίτες τοῦ 41, πὺν μὲ τὴν ἀντίστασή τους καὶ τὰ πυροβόλα τους μέρες τώρα μᾶς προάπτειζαν.

Μὲ τὴν ὑπέριστη αὐτὴ θυσία τους μᾶς ἔδειξαν ἀπὸ τότε τὴ λάμψη τῆς Ἀνάστασης, αὐτοὶ οἱ γενναῖοι τῶν γενναίων...».

Ὁ πληγωμένος σταμάτησε καὶ δάκρυα ἀνέβηκαν στὰ μάτια του. Μὲ χτύπησε ἑλαφρὰ στὸν ὦμο καὶ μὲ φωνὴ γεμάτη παράπονο μοῦεῖπε:

—Ἀκούς ἀγαπημένε φίλε μου; Πάρε ὅμως τώρα αὐτὸ τὸ γράμμα γιὰ τὴ μάνα μου, ποῦνε στὴν Ἡπειρο... Καὶ ποτὶ σου μὴν ξεχνᾶς πὺν θὰ γυρίσουμε γρήγορα καὶ πὺν ἡ Ἀνάστασις δὲν θ' ἀργήσει γιὰ τὴν πατρίδα μας!...

Ἐπειτα ἡ πόρτα τοῦ ἀεροπλάνου ἔκλεισε καὶ ὁ βόμβος τῶν κινητήρων ἔγινε πῶν δυνατός. Τὸ ὄμορφο ἀεροπλάνο διέσχισε τὸ ἀέροδρόμο καὶ ἔπειτα ἀπογειώθηκε περίφανα. Καὶ σὲ λίγο τὸ εἶδα νὰ σκίσει τὸν Ἀττικὸ οὐρανὸ καὶ νὰ χάνεται πρὸς τὸ νότο γιὰ τὴν Κρήτη.

—Ὅρα σου καλὴ καὶ καλὴ τύχη λαμπρὸ ποπλί!...

ΒΑΣΟΣ ΜΠΑΡΜΠΑΣ

—ΤΟ ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ ΜΑΣ—

ΔΕΣΜΩΤΗΣ...

ΤΑ 125 ΧΡΟΝΙΑ
ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ 21

Η έξορμηση των νέων της 'Ηπείρου για την ανάπτυξη γόνιμης δράσης εκπολιτιστικής, πνευματικής και γυμναγωγικής, μέσα στα φωτεινά πλαίσια της εθνικής αναδημιουργίας γεμίζει την ψυχὴ ὅλων τῶν Ἑλλήνων με ανεπίσπαστη ἀγαλλίαση, καὶ χαρίζει τὸ διαμαντοστόλι σπένδορα βεβαίως τιμῆς καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς Κοινωνίας, σὲ κείνους ποὺ παίρνουν θέση πρωτοπόρου.

Νέοι 'Ηπειρώτες, ἡ τιτάνεια αὐτὴ προσπάθεια θέλει πολλοὺς καὶ καλοὺς ἄνδρες, πᾶντες τὴ θέσιν ποὺ μοιροῦνται, κατὰ δὲν θὰ οἶσιν ἀνυψῆ ἰσὺς νὰ τὴ τηρήσετε σὺν εὐλικρινῆς φίλος...

— Εὐ φίλε ποὺ διαβάσεις τίς γυναικὲς αὐτῆς, ποῖα θέσιν πήρες;

Οἱ ἐκλογὲς στὴν 'Ηπειρὸν ἔδωσαν τὴν πλειοψηφίαν στὸ Κόμμα τῆς Ἐθνικῆς Ἀντιστάσεως, τοῦ Στρατηγοῦ Ν.

Ζέρβα. Ὁ 'Ηπειρωτικὸς λαὸς ἀπάντησε σὲς κακοπιστες σκευωρίες τῶν ἐσωτερικῶν ἐχθρῶν.

Ἡ 'Ηπειρὸς μίλησε καὶ ἡ ἀπόφασί της εἶναι σεβαστὴ. Στὴν Κοινοβουλευτικὴ ὁμάδα τῆς 'Ηπείρου ποὺ ἀπαρ-

τίζεται ἀπ' ὅλα τὰ κόμματα τῶν Ἑλλήνων εἶναι ἐμπειστευμένη τὴν ἡμετέραν τύχη. Στὴν ἐκλεκτὴν ὁμολογία συνεργαστοῦν στενὰ γυναικὲς φανερῶν ἀντάξει τῆς ἐμπιστοσύνης μας... Τὰ περισσότερα τὰ γνωρίζουν μά-

Η 'Ελληνικὴ πατρίς καὶ ὁ κόσμος ὀφείλουν πολλὰ σ' ἓνα ἄνδρα στὸν γίγαντα πατέρα τῆς νίκης, Οὐίνστον Τσώρτσιλ.

Τὸν τελευταῖο καιρὸ προσθέτει μετὰ τὴν στάση τοῦ ἄλλου μιὰ περίπωση γιὰ παγκοσμια εὐγνωμοσύνη. Καὶ τὰ ἔκτακτα ἔννοιωσαν ὅτι ὕστερα ἀπὸ τὸ ταξίδι τοῦ στὴν Ἀμερικὴν ἀρχισαν νὰ «λογικεύονται» ὅλοι, ξένοι καὶ δικοί... Ὅλοι τώρα ἔχουν πεποῖθησι ὅτι ὅλα θὰ γὰν καλά.

Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ποὺ ἔδωκε καὶ 15 μῆνες ἡσυχίας καὶ τὰ βαρεῖα καθήκοντα τοῦ ὑψηλοῦ τοῦ πολιτεύματος, ἀναμφισβήτητα εἶναι ὁ μόνον ἄνδρας πῶς καὶ ἀλλὰ καὶ καλὸς πατριώτης. Ἡ τρανὺ ἀπόδειξις δὲν εἶναι τὸ ὅτι παρ' ὅλα τὰ

ἀνυπερβλήτα ἐμπόδια ποὺ βρέθηκαν μπροστά του ἔφερε τὴν πατρίδα μας στὴν ὁμαλὴ τὴν ἀνέλιξι, ἀλλὰ τὸ ὅτι ὑψίσταται συνεχῶς τὸ ἀνυπερβλήτο ἐπιθετικὸν τῶν λυσσοδῶν καὶ δημοκόπων τῆς κομμουνιστικῆς

ἱστορίας. Ἡ ἱστορία θὰ δώσῃ τὴν θέσιν τοῦ κατὰ τὸν ἕνα.

— «Ποῦ!» φωνάζει ἡ σάρκα μου. Κι' ἡ σκέψις μου: — «Υπάρχεις!» Καὶ τῆς καρδιάς μου ὁ ῥυθμὸς, ζωῆς ποὺ δίνει μάχη.

— Τῆς σάρκα σου ἡ ἀταξία με κοινοῦ (ράζει)...

Τῆς σκέψης μου με συνεπαίρνουν τὰ (φερέ)...

... Ἡ σιωπὴ στὸ θάλασσο λουφάζει ὅσων βρόχια νὰ μ' ἀπλώνει παγερά.

Τριγύρω μου χλωμές, μορφές κουφάρια (πυθωμένα)...

Τὸ κρῦν χνῶτο τῆς ἀπελπισίας σκεπάζει τῆς ἐλπίδας τὴ σπιτοῦλα

Μετὰ παντοχὴ γλυκερία... καὶ καρτερῶ τοῦ λυτρωμοῦ τὴν ὥρα...

— Ἀς ἔλθῃ πιά!.. Κι' ἂς εἶναι ῥόδι (νὸς ἡ μαύρος).

— Νᾶρθη τώρα!...

Στρατόπεδο Ἐπαχχωρίου
26 Μάρτη 1944

ΑΝΔΡ. ΣΑΡΑΚΗΝΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΚΛΕΚΤΟΥΣ

(Συτέχεια ἐκ τῆς 1ης σελίδας)

Βρῆτε τρόπο νὰ λογικευτοῦνε οἱ «τρανοὶ» σὲ χρῆμα καὶ σὲ δύναμη, καὶ νὰ μοιροῦντο λογικὰ τὰ καλά τους μ' αὐτοὺς ποὺ τοὺς τὰ προσφέρουν. Κι' ἔτσι ν' ἀφοπλιστοῦνε οἱ ἐσωτερικοὶ ἐχθροὶ μας.

Καὶ τέλος νάχετε τὸ νοῦ σας στὸς κακοὺς γείτονες ποὺ θέλουν νὰ πατήσουν τὸ σπῆμα μας καὶ στοὺς ἀφελεῖς φίλους μας ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς πωλήσουν...

Τὰ μῆτια σας γιὰ τὸ καλὸ βαδίζετε ἀφοβοὶ γιὰ τὸ καλὸ τοῦ σπιτιοῦ μας... Ἐμεῖς πίσω σας ἀκολουθοῦμε, θὰ βοηθοῦμε καὶ θὰ ἐλέγχουμε τὸ ἔργο σας.

Ἄν πᾶτε καλά, ἡ φυλὴ μας θὰ σᾶς δώσῃ τὴ θέσιν ποὺ πρέπει. Ἄν, ὁ μὴ γένοιτο, τὰ ἐσχάσετε ἄν, ὁ μὴ γένοιτο, τὰ ἐσχάσετε ὅσα πρέπει νὰ ἐξέρετε καὶ ὅσα σᾶς λέμε...

Θὰ σᾶς περιμένουν τὰ ἴδια χέρια ποὺ σᾶς ἀνάδειξαν, κρατώντας σκοινί... κάτω ἀπὸ πλατάνια...

ΣΑΡΚΟΣ

Σ' ὅλη τὴν Ἠπειρὸν γιορτάστηκε μετὰ ἐξαιρετικὴ λαμπρότητα, μετὰ τὴν μέριμνα ὅλων τῶν Ἀρχῶν, τοῦ Ἐθνικοῦ μας Στρατοῦ καὶ τῶν Ἐπαγγελματικῶν καὶ Κοινωνικῶν Ὀργανώσεων καὶ μετὰ ἐν θουσιώδικῃ συμμετοχῇ τοῦ λαοῦ, ἡ 125ῃ ἐπέτειος τῆς ἱερῆς Ἐπανάστασεως τοῦ 1821.

Δοξολογίες, τελετὲς, δεξιώσεις, παρελάσεις, χοροὶ, ὁμιλίαι, καταθέσεις στεφάνων στὰ μνημεῖα τῶν ἡρώων τῆς Φυλῆς μας, ἔδωσαν ἓνα τόνο τέτοιο, ποὺ ὁ μαρτυρικὸς λαὸς μας ἐνοιώσε μετὰ τὴν καρδιά του χαρὰ ἀνείπωτη. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ὕστερα ἀπὸ 6 χρόνια σκλαβιάς καὶ αἵματος, ποὺ γιορτάστηκε ἡ Ἐθνικὴ γιορτὴ μας μετὰ τῆς ἐπιδαλλόμενης ἐτοιμασίας, γιὰ τὸν περυσινὸν ἐορτασμὸν, εἶχε γίνῃ ὅπως ὅπως, ἀφοῦ μόλις ὀλίγες ὥρες πρὶν εἶχε ἐγκατασταθεῖ στὴν Ἠπειρὸν τὸ νόμιμον Κράτος.

Δόθηκαν καὶ τρεῖς θεατρικὲς παραστάσεις μετὰ ἐθνικὸν περιεχόμενον: Ἀπ' τοὺς σπουδαστὰς τῆς Ἀκαδημίας μετὰ τὸ «Χορὸν τοῦ Ζαλόγγου». Ἀπὸ τὴν ΕΝΒΗ μετὰ τὸ ἔργο «ΑΘΑΝΑΤΟΙ» τοῦ συννενεργάτη μας κ. Ν. Σημηριώτη καὶ ἀπὸ τὴν Οἰκογένειαν τοῦ «Ἐθνικοῦ Μέλлонτος» «ΑΦΑΝΕΙΣ ΗΡΩΕΣ ΤΟΥ 21» τῶν συνεργατῶν μας κ. κ. Α. Σαρακηνοῦ καὶ Γ. Σιωμάλα.

ΓΝΩΜΙΚΑ ΚΑΙ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

Τοῦ Πολυβ. Δημητρακοπούλου

«Μανθάνετε νὰ δυσπιστήτε εἰς τὴν σοφίαν σας καὶ προσέξατε μὴν τὰ μάθετε ὅλα διότι δὲν θὰ πιστεύσητε πλέον εἰς τίποτε».

«Ὁ θεὸς ρίχνει πρῶτα τὸν κεραυνὸν καὶ ἔπειτα βροντᾷ ὡς ἂν νὰ μᾶς λέγει. «Πηγαίνετε νὰ δῆτε! μοῦ φαίνεται πὼς κάπου ἔσκότωσα ἓνα ἄνθρωπον».

«Ἐλπίζεις; Κερδίζεις δυὸ φορές» ὅταν κερδίζεις. Δὲν ἐλπίζεις; Χάνεις δυὸ φορές ὅταν χάνεις».

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΕΣ ΧΑΡΑΥΓΕΣ

ΕΚΛΑΙΓΕΣ; ΓΕΛΟΥΣΕΣ...

Χαρισμένο στην άνεψιά μου Τούλα

Σ' είδα απόψε, ολόκληρη πνιγμένη μέσα στη ροζ νυχτική—την πρώτη!—πού σου χάρισαν ή μαμά σου για τὰ γενέθλιά σου πού πλησίαζαν.

Κομψή, καλορραμμένη, με τη σφραγίδα της καλλιτεχνίας απάχρυστης, σέ σκεπάζει ίσαμε τὰ πόδια—παιδούλα μου τῶν ἐφτά χρονῶ—καί μέσα στοὺς ἀφράτους φιόγκους, τίς σφηκοφωλίες, τὰ καλλίγραμμα «φροῦτα», τίς μακρυές πτυχές πὺ πέφτανε χαριτωμένα ἴσια με τίς γῆς ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸν παιδικό σου μπούστο, μέσα στὸ ροζ ἐκείνο θαύμα, φάνταζες, παιδούλα, πὺ ψηλὴ, πὺ λυγερή, πὺ θυληκὴ· σὰ νάχες φτιάσει κηόλας—ὦ! ταξειδεῖς-ρα φαντασία!—στὸ κατῶφλὶ τῆς ἐφηβότητος.

Ἔτσι τῶννοίωσα τὴ στιγμή ἐκείνη! ἔτσι τὸ νοιώσαμε ὅλοι καθὼς σέ κυτάζαμε μ' ἀπροσκαθίστη συγκίνηση, βουτηγμένη ολόκληρη στὸ πρῶτο σου ἐκείνο καθαρὰ θηλυκὸ φόρεμα· λές τάχα καὶ βλέπαμε μιὰ κοπέλλα πιά, μιὰ κοπέλλα στὸ λυκαυπιά, μιὰ ἀδέξια γῆς τῆς ἡβης, δειλὴ κι' ἀδέξια—ἄχ! τὰ χέρια σου!... δὲν εἶδες τί νὰ τὰ χάνεις, παιδούλα· κι' ἔστεκες ἀκίνητη γιὰ νὰ μὴ χαλάσεις τίς γραμμὲς τοῦ κομποῦ ἐκείνου θαύματος—δειλὴ κι' ἀδέξια μπροστὰ στὸν καινούργιο κόσμο, πὺ ἀνοιγότανε, λές, (ἔτσι τὸ φαντάστηκα) γιὰ πρώτη φορὰ στὰ ἐκστατικά σου μάτια.

**

Ὁ πατέρας σου, (πὺς τοῦρθε στὸ στόμα αὐθόρμητα, τόσο ἀπρόοπτα τοῦτο τὸ τραγοῦδι; τραγουδοῦσε, χαμηλόφωνα—νὰ φοβώτανε λές μὴ σέ ματιάσουν;—κυττάζοντας συγκινημένος τὴ μαννοῦλα σου) (ὦ!... τί νὰ λέγαν τάχα μεταξύ τους τὰ δυὸ ζευγάρια μάτια; χαρὲς πὺ πέρασαν; χαρὲς πὺ χάραζαν;—τραγουδοῦσε χαμηλόφωνα τὸ τραγοῦδι πὺ τραγουδοῦμε στὰ Γιάννινα τῆς νύφης, σὰν πλη-

σιάζει στὰ πεθερικά της.

«Ἐβγα κυρὰ καὶ πεθερὰ ἔβγα νὰ ἴδεις τὴν πέρδικα».

Κάποιου ὑμέναιου τὰ χαρωπὰ φτερά κυμάτιζαν, ἀνέρα στὴ θαλιωρὴ τοῦ μαντζατοῦ πὺ βρισκόμαστε. Ποιὸς τάχα νὰ τραγουδοῦσε ἐκεῖνο τὸ τραγοῦδι μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ δωμάτιο; ὁ πατέρας σου; ὅλοι ἐμεῖς; ἢ κάποιος ἀόρατος μέσ' στὴν ἀμόσφαιρά του; Ναρχόταν τάχα ἀπὸ τὰ βάθη τῶν περασμένων ἢ ἀπὸ τὸ ρόδινο μυστήριο τοῦ ἀφταστοῦ ἀκόμα;...

Καὶ οὐ!... Τί ἀνυπόμονη πὺ ἦσουν, παιδούλα, νὰ χαρεῖς, ἀπὸ τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, ν' ἀπολαύσεις, καὶ πρὶν ἀκόμα ἀπὸ τὰ γενέθλιά σου τὸ ροζ ἐκείνο κομποτέχνημα, πὺ γιὰ πρόβα μόνο σου τῶχανε αὐτὸ τὸ βράδυ φορέσει. Μὰ ἡ μητεροῦλα σου ἐπέμενε—καὶ μετὰ τὸ δικὸ της!—νὰ τὸ βγάλεις, γιὰ νὰ πρωτοκοιμηθεῖς μ' αὐτὸ τὴν ἡμέρα τῆς γιορτοῦλας σου, σὰν θὰ κλειδοῦσε ἕνα ἀκόμα χόρο τῆς ζωοῦλας σου. Κι' ἐσύ;... ἐσύ, ἔκλαιγες!

ὦ! πὺς ἔκλαιγες!... ὅχι παιδικά... τὸ κλάμμα σου δὲν ἦταν, ΤΑΣΣΟΥΛΗ... ΤΗΝ ΕΥΧΗ ΜΟΥ!

Τῆς νεότητος μου ὡ ἀνθοβόλημα τῶν γηραιῶν μου ἡ ἐλπίδα ἀπ' τὴ ψυχὴ μου ἐὼς ψυχὴ, κορμὶ ἀπ' τὸ κορμὶ μου· τὰ σπλάχνα μου εἶχες γιὰ τροφή, σ' ἀνάστησε ἡ ποδιά μου, στὰ χέρια μου μεγάλωσες, καὶ μόνο ἐγὼ τὸ βλέμμα τῶρα σὰν σ' ἀγκαλιάζω βαθεῖά μου ἀναγαλιάζω!

Πὺς ψήλωσες!... Πὺς πέρασες. τὰ μητρικά τ' ἀχνάρια, λεβέντη μου! ὡ κοροφώχου! μοναδικὴ μου ἀγάπη! Ἄς ἦταν τὰ χερὰκια σου τὰ μάτια μου νὰ κλείσουν! Κι' ὅπως θὰ οὐβῶν ἐγὼ σιγά, τὰ χερὰκια θὰ σαλεύουν σὲ προσευχὴ, παιδί μου: «Τασσούλη... τὴν εὐχὴ μου!...» ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΒΕΛΛΙΟΥ-ΤΣΟΥΓΙΟΠΟΥΛΟΥ

δὲ μου φάνηκε νὰ ἦταν τόσο παιδικό!... Στεκόσουν ὀρθὰ ἐκεῖ μπροστὰ μας, κι' ἔκλαιγες βουβά, συγκρατημένα, μετὰ πνιχτοὺς λυγμούς σὰν πὺς τὸ πρῶτο ἐκείνο μακρὺ σου φόρεμα, νάχε ξυπνήσει μέσα σου πρῶτο γνῶρα αἰσθήματα, μιὰς ἀούνειδος ἀκόμα θηλυκότητος: μιὰ θέληση ν' ἀρέσεις, νὰ γοητέψεις ὅλους γύρω σου, νὰ σέ θαυμάσουν, νὰ σέ καμωρῶσουν· ὅχι πιά σὰν παιδί, μα σὰν μιὰ κοπελίτσα στὴ χυρι-υγὴ τῆς ἀν-θησης τῆς.

Ἦθελες ν' ἀρέσεις!.. Καὶ πὺ πολὺ ἴσως ν' ἀρέσεις στὸν ἴδιο σου τὸν ἑαυτὸ, νὰ τοῦ ἀρέσεις, ἔτσι πρωτόγνωρη πὺ βλεπόσου· νὰ τόσο λυγερὴ... τόσο κομψή!..

Ἐκλαιγες!... ὁμως μὴ πὺς γελοῦσες;...

**

Ἐκλαιγες...

Καὶ τὰ δάκρυα, στάζανε μέσα σου λυπητερά. Ἐννοιωθὰ—ὦ! πόσο πολὺ τὸν ἐννοιωθὰ!...—πολὺ καλὰ τὸν καὺμό σου, παιδούλα τῶν ἐφτά χρονῶ. Μὰ γιὰ μένα—ὦ! πλάνα φαντασία!—γιὰ μένα, τὰ δάκρυά σου ἐκείνα ἐπαιρναν κάποια συμβολικὴ σημασία:

Σὲ φαντάστηκα, παιδούλα, σὰ ν' ἀποχαιρετοῦσες τὴ στιγμή ἐκείνη γιὰ πάντα τὸν καταγάλανο, κι' ἀνέφελο καὶ χαρωπὸ οὐρανὸ τῶν παιδικῶν σου χρόνων· κι' ὅπως στεκόσουν στὸ κατῶφλι κάποιου καινούργιου κόσμου, τόσο γοητευτικοῦ μὰ καὶ τόσο ἀγνωστοῦ, δοκίμαζες κηόλας τίς πρῶτες τοῦ θλίψεις καὶ τίς πρῶτες τοῦ ἀλυσσοῦδες, μαζὴ μετὰ τὰ πρῶτα θάμνη καὶ τίς πρῶτες χαρὲς τίς πρῶτες ἐκστασες καὶ τὰ πρῶτα δάκρυα.

**

Εἶχες ἀνασηκωμένα μπροστὰ στὰ δακρυσμένα μάτια καὶ τὰ δυὸ σου τὰ χερὰκια.

Ἐκλεγε... γελοῦσες;... ποιὸς τὸ ξέρει;—πόσες φορὲς κλαῖμε γελώντας καὶ πόσα τῆς χαρὰς τὰ δάκρυα;—Κι' ἔτσι πὺς στε-

ΑΠ' ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΕΝΑ ΣΑΠΙΟ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙ

Χειμῶ ας τοῦ 41. Ποῦς δὲν
τὸν θυμᾶται! Ἀπόγελα μίας δει-
λῆς, παγωμένης μέρας τοῦ Δεκεμ-
βρίου. Ὁ οὐρανός, γκρίζος, ἀπειλη-
τικός, κατέβαζε τὰ σουφωμένα
τοῦ φύδινα, ὥς τις κορφὴς τ' ἀντι-
κρυνοῦ βουνοῦ. Κάτω ἡ γῆ κου-
κωμένη σι' ἄσπερ της τῆς νε-
κρωσέντο τοῦ παγερό. Ὁ βροχὸς
ἐξήρθε, τσουχιερὸς φουσούσε μαται-
σμένα, στρώνοντας τὸ κάθ' τι πύ-
τῃ λευκῇ ἐπιφάνεια τοῦ στρωμέ-
νου χιονιοῦ. Λιγοῦσαν τὰ γυμνά
κλωνάρια τοῦ δεντροῦ κι' ἡ ψηλό-
λιγνη λεύκα, χαροπάλευε σιὸ τ' ἐλ-
λὸ, σιὸ ξέσπεντο τὸ σπῆμά του.

Μέσω στής πόλης τούς δρόμους
 μέ γά λερωμένα καὶ λασπωμένα
 γωνία, πλὴ σφίγγαν ἀπ' τὴν πα-
 γωνιά, ἔτρεχαν βιαστικοί, γυροτοί,
 ξεπαγιασμένοι οἱ διαβήτες... Σὲ
 μιὰ στρατιῶνα Ἰταλῶν ἀπ' ἔξω, ὃ
 που ἔνα καπνισμένο καζάνι ἔβρα-
 ξε, κα' ἕνας στρτιώτης μ' ἄσπρη
 σκούφια καὶ κόδια ἀνακάτεψε τὸ
 περιεχόμενον του, δυὸ παιδάκια—
 ἓν ἄνδρ, ἕνα κορίτσι—ἀδύνατα,
 κακομοιριασμένα, ὡς δέκα χρόνων
 τὸ κατ'ἕνα, περίμεναν ὑπομονητικὰ,
 κιντίνοντας τὸ μεγάλο καζάνι μὲ
 κάποια πονεμένη ἔκφραση σιὰ πρό-
 σωπά τους

Ἦταν γυνὴ Ἀντίς γιὰ ρούχ.
εἰς ἀνὰ κούρελιν σταυρωτά περὶ
σπένε, ὑπ. λείμματα κάποιου παλαιοῦ
σαλιού τῆς κυροῦλας, ποὺ δὲ ζοῦ-
σε πιά τ' ἀγόνι ξυπολυτο ε-λείμ-
τη κοριτσάκι γιὰ παπούτσια εἶχε
μερικὰ μπελώματα, τυλιγμένα γιὰ

κόσουν άκίνητη, έκστατική και
θλιμμένη, φαντάστηκα, πώς με
τ' άνασηκώμένα σου χέρια, σά
ν' αποχαιρετούσες με θλίψη
πρωτοδοκίμαστη τόν άσύνεφο
κι' άνέφελο ούρανό της παιδι-
κότητάς σου, και σά νά χαιρε-
τούσες ταυτόχρονα, δειλή και
φοβισμένη και χαρωπά περίεργη
κάποιον καινούργιον κόσμο, μά
λοιώτικο, πρωτογνώριστο, μά
τόσο γοητευτικό και τόσο γε-
μάτο μυστήρια.

ρω στα δάχτυλα κι' ὥς τὶς φτέρνες,
 πού σταζαν νερό. Χέρια, γόνατα
 κνήμες, μάγουλα, ὀλα—ἰλλοῦ κόκ-
 κινα, ἰλλοῦ μελανά—ἔτρεμαν μ-
 ἕνα ἀδιάκοπο ριγηλὸ τρεμούλιασμα.
 Τὰ δόνητα τοῖς χτυποῦσαν δυνατὰ,
 πορταγεμένα, λές κοντινὴν γὰ
 σπλάσουν, κι' ὁ κρότος τοὺς ἀκού-
 οντων ὀλος φρέικη. Στὶς λιπόσαρκες
 πὺλ' ἴμεν τοὺς ἱστατοῦσαν ἰπῶνα τὴ
 νεκεδάκι κοντάρβας χωρὶς καπάκι,
 πού γιὰ χρονούλια εἶχαν σίματα
 πλεγμένα, περασμένα μέσ' ἀπὸ δυο
 κακοφτιαγμένες τρύπες.
 Ἐπὶ τὴν ὁδοῖα ἰῶνα κοντὰ

κακοφτιαγμένες τρύπες.
Περίμεναν ἄρδια ἰώνα κοντά
στ' ἄλλο. Οἶχτος γεννιότανε στὴν
καρδιά σου στὸ ἀντίκρουσμά τους.
Μὰ καὶ μιὰ θλίψη μεγάλη, τὶ δὲ
μποροῦσες νὰ τὰ βοηθήσεις. Γιατὶ
ἂν μποροῦσες, τότε αὐτὲ κι' αὐτὰ
ἂν ἀνέγκη σου.

Μείναν στην Ίουα θέση κάμποση ώρα. Ὁ Ἰταλὸς μάγειρος κινέβαν οἱ φρατέλλοι, μπήκαν σὲ γραμμὴ κι' ἕως—ένως μετὰ τὴν οὐκ ἐπείκει σὲν καραβάνου του πρὸς τὸ κατάλυμα. Τὰ μικρὰ περὶ τὸν Ἰταλὸν φέγγαν κι' ἔβλεπαν τὴν ἀνάγκη σου.

Τέλος· ὅλοι οἱ Ἰταλοὶ φέρου-
σαν μόνος πάλι ὁ μίνερος.
ἔβρισε μόνος πάλι ὁ μίνερος.
Πλησίασαν τὰ φωχούλια καὶ ἄπλω-
σαν ἱκετευτικά τὰ χέρια, πού κρα-
τοῦσαν νὰ τενεκεδάκια. Γι' ἀπάν-
τησιν ἔνα μουγκρητὸ βυῖνε ἀπὸ τὰ
τηγτῆ ἔνα μουγκρητὸ βυῖνε ἀπὸ τὰ
τείλη τοῦ Ἰταλοῦ καὶ κάποια φρά-
ση. Μία βλαστημιὰ. Τὸ πόδι του
τινάζει με δύνανμη καὶ βροῖκε
τ' ἄγριο στήν κοιλίᾳ, ποῦ πτεσε κα-
θιστὸ πόνο στὸ χιόνι, στήριζον-
τος τὰ χέρια του πίσω. Ὁ Ἰτα-
λὸς ξέσπασε σ' ἄγριο, σὲ κινήσ-
εικο γιανητῆ. Γελοῦσε τὸ καθα-
μα. Ὁ μικρὸς τὸν κῆτταξε μ' ἔνα
βλέμμα, ποῦ κλεινε ὅλο τὸ μῖσος
τῆς φυλῆς. Ὑστερα μὲ κόπο πολὺ
σηκώθη, στὰ πόδια του. Ἡ κο-
πέλλα δὲν τεῖνωσε κἄν τὸ γέρι
πέλλα δὲν τεῖνωσε κἄν τὸ γέρι
μείνει ἢ φτωχὴ ξερῇ, ξαφνιασμένη,
ἀναυδῇ.

Τὸ παιδί ἄρπαξε ἀπ' τὸ μπρά-
τσο τὴν ἀδελφὴν του, λέγοντάς της
ἔν' ἀπότομο «πάμε», καὶ πῆσαν τὴ
δρόμο. Προχώρησαν μερικὰ βήμα-

τα κι' ἔστρεψαν πίσω τὰ κεφάλια
τους, γὰρ ἰδοὺν Ὁ Ἰταλὸς ἀδειάζει
τὴν τ' ἀπομεινάρια τοῦ καζανιοῦ
στὸ χλόνι. Τὰ ὄνυ ἀδέρφια συνέ-
χισαν τὸ δρόμο τους. Παρ' ὅλη
τους τὴν πείνα, εἶχαν ὅλη τὴ πε-
ριφάνεια νὰ μὴ γυρίσουν, νὰ μὴ
γυρίσουν Ποτέ!

Περπάτησαν. Πιὸ κάτω σὲ μιὰ
γωνιά, ἦταν ἕνας σωρὸς ἀπὸ σκου-
πίδια καὶ δυὸ τρεῖς παληοτενεκέδες
γεμάτοι ἀπ' ἄχρηστα, ἀπὸ σαπίμια.
Τ' ἀκάθαρτο νερὸ τοῦ ρεῖθρου, πὺν
κυλοῦσε δίπλα, ἔγλυφε ὅλ' αὐτὰ,
διέλεγε τ' ἀλάφροδερο καὶ τὸ πιὸ
εὐκόλοππυρο καὶ ἰώσεργε μαζί του
στὸν ὑπόνομο.

Τὸ παιδί σταμάτησε ἀπότομα.
Ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμή σκεφτικὸν,
ἀναποφάσιστο μὲ τὸ βλέμμα, ποῦχε
καί τὸ ἀμφίβολο καὶ τὸ σπαραχτι-
κὸ, στὸ σωρὸ καὶ μετὰ προχώρησε.
Μὰ πάλι στάθηκε. Βρισκόταν σὲ
μεγάλῃ ἀμηχανίᾳ. Τρικνημισμένο
φοβερὰ τὸ μυαλό του δὲ μποροῦσε,
γὰ βρῇ μιὰ λύση.

Ὁδυνηρὴ ἡ σκέψις πλανιόταν, χωρὶς νὰ μπορῇ ν' ἀράξῃ πονθενά, ἀνάμεσα σὴν ἀνάγκη καὶ τὸν ἐγωϊσμό. Κυτταῖους τὰ σκουπίδια, τὰ ποθοῦσε, μὰ καὶ τ' ἀποστρεφόταν ἄλλο τόσο. Ἐπρεπε ἔμως ν' ἀποφασίτῃ. Δὲ μπορούσε νὰ στέκη διαρκῶς προστὰ σ' αὐτὸ τὸ πρωτὶ γνωρὸ, καὶ ἀπαίσιο διλλημα. Ἐπρεπε καὶ νὰ κἀνῃ. Χρειαζόταν μιὰ ἀπάντησι. Ἐκλείσε τὰ μάτια καὶ τὸ σκοτεινὸ χάος, π' ἀντικρούε γύρωθὲ του, ἔγινε πρὸ μαῦρο, πρὸ βαθὺ. Ἀδελὰ του ψιθύρισα μιά λέξη. Ἡ πείνα, τὸ τρελλό, τ' ἀβάσταχτο παρμυλῆρημα τοῦ νηστικοῦ στομαχιοῦ του, τὸν ἀνίγκασαν νὰ τὴν πῇ. Ὁρμησε στὰ σκουπίδια. Ἡ ἀδερφή του, πού ἀμίλητη παρακολοῦθοῦσε τὴν ἀγωνία του, τὸν ἠμῆθηξε.

Σκυμμένα τώρα και τὰ δυὸ ἀνα-
κάτευν μὲ τὰ χέρια τ' ἀπορρημία.
Τὰ γυνοῦσαν, τὰ σκάλιζαν, ἔφερ-
ναν τὰ μέσα ἔξω. Τ' ἀναποδογύρι-
ζαν, τὰ κάτω ἐρχόταν ἀπάνω. "Ε-
ψαχναν, ἔψαχναν... Κι' ἔβλεπες
πετσὰ καίμμένα σάλιματα παλῆς.

— Έκλαιγες;... Γελοῦσες;...
Δ. ΣΑΛΑΜΑΓΚΑΣ

ΕΥΘΥΜΗ ΣΕΛΙΔΑ
Η...ΑΤΟΜΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ

χαρτα, μαλλιὰ, σάπια ζαρζαβαρικά,
 μὲ δυὸ λόγια ὅ,τι σέρνει ἡ σκουῖπα
 ὅλα βρεμμένα, ἀνακατεμένα σ' ἓνα
 συχαμερο μπουκέτο. Ἄν ἔρριχνες
 τὰ μάρτια σου τὴν ὥρα κείνη στὰ
 προσώπιά τοις, θάβλεπες τὴν ἀη-
 δία γραμμένη μὲ τὶς πιδὸ σκουῖρες
 μολυβές, Πότε—πότε βροῖσαν κἀνα
 ξάφυλλο, λαχανίδας μισοσυλισμένο
 καὶ τὸ βάζαν παράμετρα

καὶ τὸ βράζαν παραμύθια
 Ἡ κοπελλούλα ἑακολουθοῦσε τὸ
 ἀνακείμενα. Τὸ ἀγόρι παρήτειρε τὸ
 ψάξιμο σιὸ σωρὸν, πῆρε ἕναν—ἕναν
 τοὺς τενεκέδες κι' ἄρχισε νὰ τοὺς
 ἀδειάζῃ καταγῆς. Λογιῶ—λογιῶ
 σκουπίδια χυθῆκαν, σκεπάζοντας
 τὸ τσαλαπατῆμένο χιόνι. Ὁ πρῶτος
 τοῦ ἐκὲς δὲν εἶχε τίποτα, ποὺ νᾶναι
 σὲ κατάνταση κάπως ὑποφρετῇ. Τὸ
 ἴδιο κι' ὁ δεῦτερος.

Ἄρπαιξε τὸν τελευταῖον καὶ τὸν
ἀδελφεῖς σιγὰ-σιγὰ, προσεχτικὰ, τι-
νάζοντίς τον. Ἐπεφταν λίγα-λίγα
τὰ πετάματα. Αὐτὸ τὰ ἐξέταξε. Τι-
ποτα κι' ἐδῶ. Ἀπυγοητεμένο συνέ-
χισε τ' ἀδελφισμα. Τὸ περιεχόμενο
τοῦ δοσιείου ἔφτιασε στὴ μέση. Τι-
ποτα κι' ἐκεῖ. Τώρα τὸν τίναξε δυ-
νατὰ, μ' ἔναν ἑξάλλο θυμὸ μαζί με
κάποια δόση ἀπαιτολισμοῦ.

Πλησίαζε νά τελειώσῃ. Ὅταν
κάτι στρόγγυλο κύλησε κάτω, κά-
νοντας στό πέσιμό του ἕναν κορυφὸ
ῥότο. Ἀπότομα τὸ παιδί ἔπαψε
τὸ τίναγμα. Μὲ μάτια γουρλωμένα
κυριοῦσε τὸ πεσμένο. Καὶ μὲ τὸ
θολό του βλέμμα εἶδε ἕνα σάπιο,
ἕνα ξεπυγιασμένο πορτοκάλι, σχι-
σμένο σὲ δυό-τρὶς μεριεὶς ἀφήνον-
τας νά φαίνεται τὸ ἐσωτερικὸ του
ποῦ ἦταν ἄσπρο. Ὡστόσο γιὰ μιὰ
στιγμὴ, ὅπως βλέπει τὸ θεοῖο τ'
ἀνύποπτο θῦμα του προτοῦ τοῦ
ἐπιπέσει. Καὶ μὲ μιὰ ἄγριον χαρὰς
κραυγὴ ἔσκυψε καὶ τ' ἄρπαξε. Πέ-
ρισε τὴν παλάμη πάνω ἀπ' τὴ πέ-
τα τοῦ πορτοκαλιοῦ, σφουγγίζον-
τάς το καὶ ἰσοβάλε στο στόμα...

Ἡ ἀδελφὴ τὸν, ποὺ ἔψιχνε ἀκόμα στὸ σπρὸ, ἀκουσε τὸ ξεφωγητό του καὶ, φέροντας τὰ χέρια της στὴ μέση, — τὸ κακόμοιρο εἶχε πονέσει ἀπ' τὸ πολὺ σκύψιμο — σηκώθηκε. Κύτταξε τὸν ἀδελφό της καὶ τότε ρώτησε ὑποψιαστικά:

—Βοήκεις τίποτα;
Τὰ δόντια τοῦ μικροῦ ἀπόμεναν
μέσ στο πορτογάλι, προτοῦ ἀκόμα
κόψῃ νη τὴν πρώτη δαγκασιά. "Ερ-
φξε τὰ μάτια του στο πρόσωπό
της, μὰ δὲ μπόρεσε ν' ἀνιῆξῃ στο
λυσπημένο της τὸ βλέμμα, καὶ τὰ
χαμήλωσε, σὰ νάτιαν ἐγκληματίας
καὶ τὸν τσάκωναν. "Ενοιώθε νύ-

‘Ο Ταβερνιάρης φίλος μου Τάσος είχε ανοίξει ένα γιοματάρι Ζιτσιώτικο κείνο τὸ βράδυ, καὶ γι’ αὐτὸ γύρισα σπῆτι τις «μικρὲς ὥρες» καὶ ἐν.. «τοῖς δόξοις»... Ἀνοίξα τὴν πόρτα καὶ ἀφήνοντας ἄθικτο τὸ φαγητὸ πού εἶχε ἔτοιμο ἡ γυναῖκα μου πάνω στὸ κρεβάτι μὲ προσέφερα στὸ κρεβάτι μὲ προσοχή, δσητέπετρεπε τὸ γιοματάρι, γιὰ νὰ μὴ τὴν ξυπνήσω. Μοῦ φάνηκε πῶς ἄκουσα κάτι γκρινιες... ἀλλὰ «φρονίμως ποίων» δὲν ἔδωσα ἀπάντηση ἀναλογιζόμενος τὴ συνέχεια τῆς συζήτησης πού εἶχαμε στὴ ταβέρνα μὲ τοὺς φίλους μου, γιὰ τὴν ἀνακάλυψη τῆς διάσπασης τοῦ ἀτόμου. Τὶ παράξενά πράγματα μάς εἶχε ἀναπτύξει ὁ χημικὸς ὁ Σαξιλῆς... Τώρα πρόκειται νὰ λυθοῦν καὶ τὰ πιὸ φανταστικὰ προβλήματα, νὰ ἐκμηδενισθοῦν οἱ ἀποστάσεις, νὰ ἐνεργῶμε μεις οἱ ἄνθρωποι ἔχοντας στὸ χέρι τεράστιες δυνάμεις... νά... σεργιανῶμε στοὺς πλανῆτες.. σᾶμπως, στὴ πλατεῖα Ζαλόγγου. ...Νὰ ἐγῶμ ἕνα τρομερὸ ἄλμα βρῖσκομαι στὸ φεγγάρι... καὶ προσπαθῶ νὰ σταθῶ στὰ πόδια μου... κάτω καὶ γύρω μου ἀπειρὰντο χάος.. Τὸ φεγγάρι εἶναι ὅσο εἶναι τὸ Ἀβερῶφειο Στάδιο

ψεις μέσα του, γιατί δὲν τῆς εἶχε
δώσει ἅπ' τὴν ἀρχή, γιατί σκέφτα-
κε να τὸ φάῃ μόνος του. "Εβγαλε
τὸ σπῆιμι ἅπ' τὸ στόμα του, ἔκοψε
τὸ μισό καὶ τῆς τὸ ἔδωσε. "Εκείνη
τὸ πῆρε καὶ μετὰ, κι' οἱ δύο μαζί,
ἄρχισαν νὰ τρῶνε ... σκορπιάσει

Στὸ μετὰ τὸ εἶχεν ὁ ἄνθρωπος
γιὰ καλὰ. Φῶς λουθενά, ὅμως κα-
που-κάπου κάποια ἀχτίδα ἔσφηνε
ἀπὸ καμμιὰ χαρὰ. Οὐκ ἔνι
ἀστρο στὸν οὐρανὸν. Καὶ μιὰ ἀντά-
ρα ἔπεφτε, κι' ἔκανε τὸ σκοτάδι
τῆς νύχτας ἔσβετος.

της νύχτας εφ' ἧς
Ψαχτά τὰ πρὸ ἀδελφία
τὰ λαχαιόφυλλα, πούειχαν διαλέξει
τὰ πῆραν κι' ἔφυγαν, γιὰ νὰ χα-
θοῦν μὲς στὸ πυκνὸ, τ' ἀδιαπέραστο
σκοτάδι τῆς κρύας κι' ἀνταρσμέ-
νης δεκεμβριανῆς νύχτας ..
B ΤΥΜΦΑΙΟΣ

της 'Αθήνας...καί γώ τοῦ κά-
κου προσπαθῶ νά ἱσορροπήσω
στά πόδια μου... Ξαφνικά τὰ
χάνω, ἀνατρέπομαι καί πέφτω
στό καινόν... τὸ ἀχανές μέ κα-
ταπίνει ἀμείλιχτα... λόγια ἀκα-
τάληπτα μοῦ ξεφεύγουν.. ἀνεί-
πωτη φρίκη μέ κατέχει... Κι' ὁ-
μως σώζομαι ἀπὸ μιὰ ἀνεξήγη-
τη δύναμη. Τώρα πατώ, ἀλλά
πάλι μέ ἀσιτάθειω, σὲ κάποιον
τοπίο τοῦ "Αρη... ἔξακολου-
θῶ νά ἔχω τὸ διατειχισμό τῶν
μεθυσμένων... Τὰ τοπεῖα τοῦ
"Αρη χορεύουν.. γύρω μου. Ὁ
τρόμος μέ κατέχει σύγχρομο..
Καί σ'αὐν νά μὴν ἔφταναν αὐτὰ..
δυὸ γερμανοὶ τῆς Γκεσταπο ἐκ-
φανίζονται καί μέ ἀρπάζουν..
μέ χτυποῦν ἀλύπητα, μοῦ δι-
νουν γροθιές στὴν κοιλιά...
Ἡ φρίκη γίνεται ἀπόγνωση..
Εἶμαι χαμένος. Κι' ὁμως..ξεφεύ-
γω ἀπ' τὰ χέρια τοὺς μοῦ ρί-
χνουν ριπές.. καί γώ τρέχω ἀ-
φηνισμένος.. τρελλός.

Χάνω την ισορροπία μου πά-
λι και βρσκομαι... στο χάος...
άλλη τρομάρα, αγανάκτηση,
παράπονο, απελπισία... και άφθο-
νος κρύος ιδρώτας. Κατωρθώνω
νά κρατηθώ σέ κάποιο πλανήτη
που βρίσκεται μπρός στον κατή-
φορο μου κι' αισθάνομαι πρὸς
στιγμή ανάκούφιση, αλλά μόλις
πατώ, βρσκομαι πάλι στο κενό.
Τὸ κακό συνεχίζεται, ἄλλη προ-
σπάθεια, ἄλλη προσωρινή ἀνα-
κούφιση καὶ νέα ἀποτυχία...
Ξαφνικά κάποια... σπρωξιά μου
δίνει τὴ διαπίστωση ὅτι βρσκο-
μαι στὴ γῆ...
... ὅπως πολὺ ἀργά...

Δυστυχώς όμως πολύ άργά...
 'Η γυναίκα μου . με έγκαταλεί-
 πει και κατευθύνεται στο δωμά-
 τιο των παιδιών.. την απομάκρυ-
 νεν.. ή θλιβερή διαπίστωση πού
 κάνω σέ λίγο... και πού όφει-
 λεται στο γιοματάρι και στην...
 άτομική ένέργεια.. Τό μοιραϊόν
 είχε συντελεσθή.

ΣΑΡΚΟΣ

ΕΙΧΕ ΟΥΝΤΕΛΕΣΘΗ. ΣΑΡΚΟΣ

Ἐνισχύοντες
καὶ διαδίδοντας τὸ
ΚΕΘΝΙΚΟ ΜΕΛΛΟΝ
Ἐκκλησίᾳ ὧντες
Πατριωτῶν καὶ καθήκον